

Lovens Natur. Det Næste, som heller ikke kan taales, og som heller ikke har fundet Sted, er, at en Lov; fordi den bliver Lov, giver Udtællingsbemyndigelse. (Judenrigsministeren: So!) Jeg beider den ærede Minister om Forlæbelse; jeg har opregnet en Mængde Tilfælde, og det er blevet sat igjennem og stadig flere Aar ført igjennem, at ingen Lov fik Lov til at blive Udtællingslov, uden det stod særligt paa Loven. Dette kom fra Finantsudvalget, det blev bragt her ind i Thinget, blev antaget her i Thinget, blev bragt ind i det andet Thing og antaget af det andet Thing i en Række af Aar. Det er først i det sidste Aar, at der skete saadanne Indsigelser derimod, at vi her i dette Thing før Forligeligheds Skyld og før at tjene Staten opgav vor alvorligste og meest berettigede Forbring, og naar den ærede Kultusminister siger, at jeg skulde være Skyld i det; der nu staaer paa Finantsloven, saa er det den haardeste Synd, noget Menneske kan begaae, at sige det; thi er der Noget, der har betegnet det som i sig selv barnagtigt, saa er det mig. Jeg har gjort det med den fuldeste Overbeviisning, at det aldeles ikke hænger sammen med nogensomhelst constitutionel Behandling af Finantsloven, og at det kun kan hidrøre fra en umoden Opfattelse af disse Forhold, af en Ukyndighed i, hvorledes de virkelig skulle behandles; den er undskyldelig, thi vi ere unge Allesammen, vi forstaae os endnu ikke meget paa den Slags Væsen, vi skulle lære det lidt efter lidt, men vi kunne dog finde os i at lade dem tjene os til Mønster, som i en Række af Aar have arbejdet i denne Retning og som ere komne til at gjøre det paa den Maade, som vi herfra have foreslaaet og som vi herfra have raakt Haanden til. Forhandlingen begyndte jo dermed, at man her fra dette Thing forlangte — og der var den ærede Kultusminister med — at ingen Lov, som kan blive en Bevillingslov, skulde kunne gaae igjennem, uden først at have været i dette Thing; men da man indsaae, at der derved vilde kunne fremkomme Vanskelighed, idet en Mangfoldighed af Love kom ind for dette Thing, medens det andet Thing sad ørkesløst, saa rakte vi Haanden til, at naar en Lov blev forelagt dette Thing og det iøvrigt billige den, saa satte vi en Be-

villingsparagraph i denne Lov, hvorpaa den vendte tilbage til det andet Thing og fik den Anerkendelse, som der behøvedes, og saa gik til Kongen. Der var imidlertid derved en Mangel, som ogsaa vi, der havde foreslaaet dette Middel, ikke havde overseet, den Mangel nemlig, at vi i denne Bevillingsparagraph skulde have henført til en bestemt Conto paa Finantsloven det Beløb, som derved blev bevilget; Summen manglede. Det er den Forbedring, der burde være gjort; og det er den, som vi nu maae komme til, og som den ærede Minister, naar han har sat sig tilstræffelig ind i Finantsvæsenet, nok engang vil komme til; men vi maae fra Folkethingets Side bidrage til denne Opdragelse; det er vor Pligt, og vi maae i denne Henseende gaae saa vidt vi kunne. Vi kunne ikke paa denne Maade lade os trænge tilside; saasnart vi gaae hen og sige: Love, hvor de saa begynde og hvor de ende, naar de kun blive antagne og faae kongelig Sanction, ere de Finantslove, saa have vi ingen Bevillingsmyndighed mere, saa have vi i Virkeligheden ingen Finantslov mere, saa have vi en Række Normalbudgetter. Jeg kan godt tænke mig, at man sætter saa megen Priis derpaa, siden man har faaet Normalbudgetsfinansministeren til ogsaa at blive vor Finantsminister; det er muligt, at den Bane, som er kommen deraf, nu skal indføres hos os, men det er det, vi skulle sætte os imod.

Indenrigsministeren: Jeg har sagt, hvorledes jeg opfatter Forholdet, og den ærede Rigsdagsmand vil have fuldkommen Ret, dersom han ikke havde Andet end en Erklæring fra min Side; men naar han seer efter i Finantsloven, saa vil han finde, at disse Summer ere opførte eventuel, under Forudsætning af en Lov, og hvis det ikke er tilstræffelig Hjemmel, saa kan ingen Lov give Hjemmel for den Fortolkning, jeg har opstillet.

K. Pedersen: Jeg skal blot tillade mig at udtale et Par Ord i Anledning af Amtmændenes Bønning og det Endringsforslag, som derom er stillet. Jeg skal være ganske enig med de ærede Talere, som mene, at Amtmændenes Bønning er høi; men jeg kan ikke indsee andet,